

§. 4.

U posuzování, zdali soud jest zavázán, škodu nahraditi a pokud závazek tento pominul, pravidlem budiž to, co předepsáno v obecném zákonníku občanském, ač neníli v tomto nařízení něco zvláštního vyměřeno.

§. 5.

Z usnešení, učiněného v shromáždění radním, právi jsou rukou nerozdílnou všichni údové soudu, kteří, majíce rozhodující hlas, v poradě hlasovali a nějakého jiného mínění nepronесли.

Zakládá se však chyba učiněná v tom jedině, že příběhové skuteční v referátě byli nedobře nebo nedostatečně vylíčení, práv jest z chyby takové sám jediný referent a korreferent, bylli jaký zřízen.

Předsedící práv jest jedině dotud, pokud hlasové byli sobě rovni a on hlasem svým rozhodl, aneb pokud své povinnosti úřední porušil neb jich zanedbal.

§. 6.

Spůsobilli škodu úředník podřízený porušením nebo zanedbáním svých povinností úředních, povinen jest sám ji nahraditi. Představení, kteří nejsou zvláštními předpisy zavázáni, z jednání svých podřízených úředníkův odpovídati, povinni jsou když tito nejsou s to, aby náhradu učinili, škodu nahraditi jen tehda, když zanedbali dle povinnosti k nim dohlížeti, aneb když sami něco jiného zavinili.

§. 7.

Činiti náhradu za škodu, způsobenou porušením neb zanedbáním povinností úředních v příčině schovávání majetnosti, odevzdané dle zákona císařským soudům nebo jejich vyslaným, aneb císařským úřadům berničným a soudním úřadům depositním, zavázán jest přímo poklad státní (§. 22).

Pokud obce právy jsou ze soudních jednání úředních, na ně nebo na jejich vyslané vznešených, zvláštními nařízeními se ustanoví.

§. 8.

Stát i obce, pokud dle §. 7. vůbec zavázány jsou, náhradu činiti, mají právo, na úřednících a zřízcích, kteří tím jsou vinni, dle toho, co o tom v §§. 2—6 tohoto nařízení a v právu občanském jest vyměřeno, žádati, aby jim navrátili, co někomu musili nahraditi.